

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

15 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Cobzac Elena

Timofti Vladimir

Țurcan Anatolie

Boico Victor

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Popov Oleg, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 ianuarie 2021, în cauza penală privindu-l pe

Cicora Vitalie Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat mun. Xxxxx str. Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță*: 13.02.2018-06.08.2019

2. *instanța de apel*: 24.09.2019-11.02.2020
06.08.2020-27.01.2021

3. *instanța de recurs*: 11.05.2020 - 30.06.2020
19.04.2021-15.06.2021

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Telenești din 06 august 2019, Cicora Vitalie Xxxxx a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal, la amendă în mărime de 600 unități convenționale, ce constituie 12.000 lei, cu privarea de dreptul de a face prestații în domeniul comerțului pentru o perioadă de 1 an.

De la inculpat s-au încasat, în beneficiul statului, cheltuielile judiciare în sumă de 45,70 lei.

2. Instanța de fond a constatat că, la 11 iunie 2016, Cicora V., fiind angajat al SRL „Andix”, cu sediul juridic în mun. Bălți, str. Lesiecici 18/49, în baza contractului individual de muncă nr. 01/16 din 04.01.2016, profitând de împuternicirile acordate de a reprezenta interesele întreprinderii, la efectuarea lucrărilor de instalare a sistemului de supraveghere video, la ferma de păsări din extravilanul s. Xxxxx r-nul Xxxxx, ce aparține lui Marandici S., urmărind scopul de profit și dobândire a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune, a falsificat actul lucrărilor executate nr. 127 din 11.06.2016, anexă a contractului nr. 127 privind furnizarea echipamentelor și montarea sistemelor de comunicație cu

tensiune joasă, încheiat între SRL „Andix” și Marandici S., indicând suma totală a lucrărilor executate - 11.950 lei, în loc de 9820 lei, însușind ilegal de la Marandici S., suma de 2130 lei.

Astfel, prima instanță a stabilit că, acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate în baza art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal, ca *escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, săvârșită cu folosirea situației de serviciu.*

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către inculpat și avocatul acestuia Procopciuc A., care au solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

În motivarea apelurilor au invocat:

- urmărirea penală a fost pornită în baza art. 190 alin. (2) lit. d) și 361 alin. (1) Cod penal, pe faptul însușirii bunurilor proprietarului, în sumă de 2000 lei și falsificarea documentelor oficiale, în privința lui Cicora V. fiind emisă ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuit pe art. 190 alin. (2) lit. d) și 361 alin. (1) Cod penal.

La 21.04.2017, lui Cicora V. i-a fost înaintată învinuirea, doar în baza art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal, acesta fiind scos de sub urmărire penală pe art. 361 alin. (1) Cod penal și încetat procesul penal, pe acest capăt de acuzare;

- în acțiunile inculpatului nu este prezentă fapta infracțiunii de însușire, cu semnele laturii obiective de escrocherie;

- potrivit rechizitoriului, Cicora V. este învinuit pe art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal, pentru faptul că, la 11 iunie 2016, în scopul dobândirii bunurilor altei persoane, prin înșelăciune, a falsificat actul de executare a lucrărilor nr. 127 din aceeași dată, indicând suma de 11.950 lei, în loc de 9820 lei, însușind suma de 2130 lei, de la Marandici S., prin escrocherie, folosind situația de serviciu;

- potrivit modificărilor la art. 190 Cod penal, prin Legea nr. 179 din 17.08.2018, răspunderea survine pentru comiterea escrocheriei, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, inducerea în eroare a unei sau a mai multor persoane prin prezentarea adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților (în cazul în care identitatea acestora este motivul determinant al încheierii actului juridic) actul juridic nul sau anulabil, ori dacă încheierea acestuia este determinată de comportamentul dolosiv sau viclean care a produs daune considerabile. Ori, aceste semne ale laturii obiective nu sunt incriminate inculpatului, iar potrivit art. 10-101 Cod penal, principiului retroactivității legii penale, nu poate fi aplicat, pentru că agravează situația inculpatului;

- semnele calificative imputate inculpatului prin ordonanța din 21.04.2017, pot fi regăsite în altă componență de infracțiune - art. 196 alin. (1) Cod penal - cauzarea de prejudicii fără semne de însușire, însă lipsește semnul proporții mari proprietarului;

- potrivit afirmațiilor lui Marandici S., suma de 2000 lei, pentru el constituie prejudiciu considerabil, dar nu reprezintă proporții mari, în corespundere cu art. 126 Cod penal;

- faptul lipsei de acuzație, pentru care să fie prevăzută răspunderea penală, duce la încetarea procesului penal, conform art. 285, 275 pct. 9) Cod de procedură penală - există alte circumstanțe, care exclud urmărirea și răspunderea penală;

- Marandici S. nu a declarat că, a fost înșelat, deoarece cunoștea ce sumă de bani urma să achite, nu i s-au cauzat prejudicii materiale ca urmare a acestor acțiuni, nu se consideră parte vătămată, nu are careva pretenții, nu insistă la recuperarea acestei sume, deci lipsește semnul laturii obiective - înșelarea, cu folosirea situației de serviciu;

- urmărirea penală nu este completă, iar probele cauzei nu denotă fapta incriminată inculpatului, mai ales prin declarația de venituri ce dovedește că, suma dată nu este însușită ilegal, dar ca urmare a prestării serviciului ca persoană fizică, suma fiind declarată către organul fiscal teritorial și fiind achitate impozite;

- potrivit art. 190 Cod penal, în vigoare la momentul comiterii faptei, însușirea surselor bănești (bunului proprietarului) urmează să fie ilicită. Acuzarea nu a demonstrat că, această plată a fost însușită de inculpat ilicit, lipsind faptul infracțiunii de escrocherie. Astfel, nu a fost dovedită latura obiectivă de însușire ilegală, urmărirea penală în privința inculpatului urmând a fi încetată și pronunțată o sentință de achitare;

- conform art. 276 Cod de procedură penală, urmărirea penală pe faptul furtului urma să fie pornită doar în baza plângerii victimei, ceea ce lipsește în cazul dat, iar lipsa părții vătămate exclude alt semn al laturii obiective a infracțiunii de escrocherie;

- învinuirea este contradictorie, or, în ordonanța de învinuire este semnul calificativ falsificarea sumei, iar prin ordonanța procurorului se încetează urmărirea penală pe art. 361 Cod penal, fapt ce denotă despre încălcarea principiului preeminenței dreptului, care include principiul legalității, delictelor și pedepselor și principiul inadmisibilității aplicării extensive a legii penale în detrimentul persoanei, în special, prin analogie;

- martorul Gogol A. nu a fost audiat în ședința de judecată, acuzarea renunțând la această probă, astfel că declarațiile și plângerile lui nu pot fi puse la baza sentinței;

- plângerea și declarațiile martorului Gogol A. nu pot fi puse la baza sentinței, deoarece la urmărirea penală confruntări între acesta și învinuit (bănuț) nu au avut loc, acesta nu a fost audiat de judecătorul de instrucție și nu s-a asigurat dreptul inculpatului de a-i pune întrebări, iar instanța de fond a încălcat dreptul la un proces echitabil și contradictoriu stabilit de art. 6 CEDO;

- instanța de fond a calificat acțiunile inculpatului conform semnelor laturii obiective, care la momentul de față nu mai constituie escrocherie, prin Legea nr. 179 din 26.07.2018, fiind modificată dispoziția art. 190 Cod penal și a exclus semnele calificative ale infracțiunii imputată lui, iar cele menținute se califică la o altă infracțiune - art. 196 Cod penal - cauzarea de prejudicii fără semne de sustragere, în lipsa proporțiilor mari, fapta urmând a fi calificată ca delict contravențional, prevăzut la art. 104 Cod contravențional, a cărui termen de prescripție a expirat demult;

- acuzarea nu a prezentat careva bonuri de plată, facturi fiscale pentru a concretiza suma încasată de întreprindere, acest fapt constituind un dubiu, ce urmează a fi interpretat în favoarea inculpatului;

- declarația fiscală de venituri nu a fost apreciată corespunzător art. 101 Cod de procedură penală, deci inculpatul nu a avut parte de un proces contradictoriu și acces la justiție, deoarece pretențiile lui au rămas fără soluții și fără careva motivație, fiind încălcat art. 6 din CEDO;

- nu este întemeiată nici încasarea cheltuielilor de judecată, nefiind clar din ce se calculează și ce reprezintă, ori, acuzarea nu a înaintat nici o pretenție civilă, inclusiv referitor la cheltuielile de judecată, instanța de fond aplicând eronat prevederile art. 227-229 Cod de procedură penală;

- aplicarea pedepsei complementare nu este echitabilă, fiind stabilit că inculpatul are la întreținere un copil minor, ce constituie circumstanță atenuantă, iar soția nu este angajată, astfel că privarea de dreptul de a munci afectează starea materială a inculpatului și a persoanelor aflate la întreținere, nefiind motivată aplicarea art. 69, 75, 76, 79 Cod penal, în raport cu personalitatea inculpatului și scopul pedepsei penale.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 februarie 2020, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre, prin care a fost respinsă cererea acuzării privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare. În rest, sentința a fost menținută.

5. Împotriva deciziei, au declarat recurs inculpatul și avocatul acestuia, Procopciuc A., care au solicitat casarea acesteia, și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurenții au invocat aceleași motive pe care le-au indicat în apel, suplimentar, menționând că:

- instanța de apel a conchis că, calificarea este corectă și s-a aplicat legea penală existentă la momentul comiterii faptei, însă nu a motivat suficient neaplicarea principiului retroactivității legii, aplicând o lege penală care exclude răspunderea penală a inculpatului, adică mai blândă - Legea nr. 179 din 26.07.2018. Ori, în lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii de escrocherie, după adoptarea legii penale mai blânde, acțiunile inculpatului urmau a fi calificate în baza art. 196 Cod penal, ca cauzarea de prejudicii materiale fără semne de însușire ilegală;

- în rechizitoriu nu este specificat ce funcție a folosit inculpatul deoarece, potrivit contractului individual de muncă, este vânzător, dar nu manager sau administrator, sau altă funcție, în sensul art. 190 Cod penal;

- proba apărării - declarația fiscală privind dobândirea licită a veniturilor impozabile - nu a fost apreciată de instanțele de fond și de apel, ce determină aprecierea lipsei semnului calificativ al escrocheriei - dobândirea ilicită, prin abuz de încredere, după cum este indicat în învinuire;

- nu a fost evaluată nici ordonanța de încetare a procesului penal și scoatere a inculpatului de sub urmărirea penală pe art. 361 Cod penal, act procedural care înlătură semnul calificativ - falsificarea actului lucrărilor executate din 11.06.2016;

- acțiunea a fost comisă la 11.06.2016, adică până la adoptarea Legii privind amnistia din iulie 2016 și în lipsa prejudiciului material și moral, procesul urma a fi încetat;

- instanța de apel a constatat că, declarațiile martorului Gogol A. nu au fost puse la baza sentinței, însă în materialele cauzei citite de acuzare și apreciate de instanța de judecată se conține plângerea lui Gogol A. Procesul-verbal de confruntare nu poate fi pus la baza sentinței, deoarece nu constituie probă, reieșind din prevederile art. 94 Cod de procedură penală;

- nu a fost motivată excluderea din dosar a actelor procesuale întocmite cu încălcarea dreptului la apărare, potrivit art. 251 Cod de procedură penală, și anume, procesele-verbale de confruntare efectuate în lipsa avocatului, puse la baza sentinței de condamnare, ca probe ce dovedesc vinovăția inculpatului;

- cauza penală a fost pornită la 10.10.2016, iar învinuirea i-a fost înaintată inculpatului numai la 21.04.2017, cu depășirea termenului de 3 luni, prevăzut de art. 63 Cod de procedură penală, ce constituie o încălcare a principiului privind interdicere dublei urmăririi, prevăzut de art. 4 din Protocolul nr. 7 la CEDO, acțiunile procesuale efectuate peste perioada de 3 luni sunt nule, conform art. 251 Cod de procedură penală, procesul penal urmând a fi încetat în temeiul art. 255 pct. 9) Cod de procedură penală.

În drept, recurenții au întemeiat recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 11), 12) Cod de procedură penală.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 30 iunie 2020, a fost admis recursul ordinar declarat, fiind casată total decizia și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

7. În motivarea soluției, instanța de recurs a reținut că, potrivit descriptivului sentinței, instanța de fond (pct. 2. din decizie):

a) nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele de fapt și de drept

concrete invocate în rechizitoriu, neindicând motivele pentru care a respins probele și versiunile apărării;

b) și-a întemeiat concluziile pe probe neverificate în ședința de judecată a instanței de fond și neconsemnate în procesul-verbal, cum ar fi procesul-verbal de ridicare din 11.10.2016 (vol. I, f.d. 68-73), procesul-verbal de examinare a obiectului din 10.06.2017 (vol. I, f.d. 88), procesul-verbal de examinare a obiectului din 10.06.2017 (vol. I, f.d. 87);

c) a pus la baza sentinței de condamnare plângerea și explicațiile martorului Gogol A. (vol. I, f.d. 38, 47) depuse în timpul urmăririi penale, acesta nefiind audiat și în ședința de judecată, fără a verifica condiția obligatorie de drept, dacă la urmărirea penală a avut loc confruntarea lui cu bănuitul, învinuitul sau dacă el a fost audiat în condițiile art. 109 și 110, în cazul în care inculpatul nu a participat la confruntare cu acesta în cadrul ședinței de judecată (art. 371 alin. (1), 389 alin. (3) CPP);

d) nu a coroborat învinuirea indicată în rechizitoriu și descrisă în descriptivul sentinței ca o faptă criminală considerată ca fiind dovedită, că inculpatul: „a falsificat actul lucrărilor executate nr. 127 din 11.06.2016, anexă a contractului nr. 127...”, cu prescripțiile prezumției de nevinovăție (art. 8 alin. (1) CPP).

În viziunea instanței de recurs, prima instanță nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

Însă, instanța de apel, dispunând casarea parțială a sentinței, nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate, deoarece, conform descriptivului deciziei atacate (pct. 4. din decizie):

a) nu a reacționat în modul prevăzut de lege asupra erorilor de drept comise de instanța de fond, nominalizate supra, repetându-le întocmai, nu a desființat total sentința și nu a rejudecat cauza potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, menținând o sentință nemotivată și neîntemeiată legal;

b) nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul de pe rol și repetate în recursul ordinar, inclusiv asupra celor reproduse la pct. 3. și 5. din prezenta decizie, cât și în felul și esența probatorie în care acestea au fost enunțate (pct. 3. - 5. din decizie);

c) și-a întemeiat concluziile pe probe neverificate în ședința de judecată a instanței de apel și neconsemnate în procesul-verbal, cum ar fi cele de la f.d. 68-73 v.1;

e) potrivit proceselor-verbale ale ședinței judiciare din 10.12.2019 și 11.02.2020, a început examinarea cauzei completul format din judecătorii I. Iordan, S. Furdui și S. Teleucă, dar au finisat judecarea cauzei și pronunțat decizia contestată judecătorii I. Iordan, S. Furdui și S. Gîrbu (f.d. 105,107,120-124).

Totodată, în materialele cauzei lipsește încheierea președintelui instanței motivată pe criteriile prescrise în art. 31 alin. (3) Cod de procedură penală și pct. 14 din Regulamentul privind modul de constituire a completelor de judecată și schimbarea membrilor acestora, despre schimbarea judecătorului S. Teleucă.

Împrejurările expuse atestă în mod lucid că, instanțele de fond și de apel nu au judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece au adoptat hotărâri care nu cuprind motive legale pe care se întemeiază soluția, că instanța de apel nu s-a pronunțat în modul prevăzut de lege asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, și că recursul ordinar este întemeiat.

8. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 ianuarie 2021, a fost admis apelul declarat, fiind casată sentința total, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Cicora V. învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal, a fost achitat în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală - fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

9. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat, că între inculpatul Cicora Vitalie și partea vătămată Marandici Serghei, ca urmare a încheierii contractului nr. 127 privind furnizarea echipamentelor și montarea sistemelor de comunicație cu tensiune joasă, încheiat între SRL „ANDIX” și Marandici Serghei, s-au format relații civile.

În speță, instanța de apel a apreciat că, acuzatorul de stat nu a prezentat probe pertinente și concludente ce ar dovedi că, acțiunile lui Cicora Vitalie au fost îndreptate spre a dobândi ilicit, cu un comportament dolosiv și viclean bunurile lui Marandici Serghei, sub pretextul efectuării lucrărilor de instalare a sistemului de supraveghere video, deoarece în cadrul cercetării judecătorești s-a stabilit că, inculpatul a executat clauzele înserate în contract, clauze care au fost consimțite de către partea vătămată, ultimul achitând prețul indicat în actul lucrărilor executate nr. 127 din 11.06.2016.

Instanța de apel apreciind în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod procedură penală, declarațiile părții vătămate Marandici Serghei, a reținut că, ultimul nu a declarat că a fost înșelat, deoarece cunoștea ce sumă de bani urma să achite, totodată, ultimul a indicat că nu i s-au cauzat prejudicii materiale ca urmare a acestor acțiuni și nu se consideră parte vătămată.

La fel, instanța de apel a stabilit că, partea vătămată Marandici Serghei s-a adresat la oficiul SRL „Andix” din mun. Bălți, deoarece au apărut careva defecte la sistemul instalat și nu nemijlocit de a contesta acțiunile lui Cicora Vitalie, deci, partea vătămată nu a fost indusă în eroare prin acțiunile inculpatului, bunurile acestuia nu au fost însușite în mod ilicit de către inculpat, or, inculpatul a executat volumul de lucrări care au fost angajate prin contract, inclusiv din timpul său liber, iar partea vătămată a consimțit să achite pentru serviciile prestate suma de 11 950 lei.

În acest sens, instanța de apel a reținut că, componența de infracțiune reglementată la art. 190 Cod penal (în vigoare la momentul comiterii faptei) prevede că, însușirea surselor bănești (bunului proprietarului) urmează să fie ilicită, însă acuzatorul de stat nu a demonstrat că această plată a fost însușită de inculpat ilicit, lipsind elementele laturii obiective în acțiunile inculpatului.

Astfel, instanța de apel a stabilit că, acuzatorul de stat nu a administrat careva probe pertinente și concludente ce ar dovedi că, inculpatul Cicora Vitalie a dobândit ilicit bunurile părții vătămate, prin înșelăciune sau abuz de încredere și că, a acționat față de partea vătămată cu rea-credință, iar probele reținute la baza sentinței de condamnare, pronunțată de instanța de fond nu confirmă vinovăția inculpatului, în comiterea faptei de escrocherie.

În acest sens, instanța de apel a desființat concluziile instanței de fond de a reține la baza unei sentințe de condamnare, cu titlu de probă - ordonanța cu privire la începerea urmăririi penale, or, ordonanța de începere a urmăririi penale este un act procedural care acordă dreptul de a desfășura un proces penal și nu constituie probă, reieșind din prevederile art. 93-94 Cod de procedură penală.

Cu referire la probele reținute de către instanța de fond și anume plângerea și explicațiile martorului Gogol A. depuse în timpul urmăririi penale, instanța de apel a stabilit că, acestea nu pot fi reținute la pronunțarea unei sentințe de condamnare, deoarece la urmărirea penală confruntări între acesta și învinuit (bănuț) nu au avut loc, acesta nu a fost audiat de judecătorul de instrucție și nu s-a asigurat dreptul inculpatului de a-i pune întrebări.

La fel, instanța de apel a reținut că, semnele calificative imputate inculpatului prin ordonanța din 21.04.2017, ar fi putea fi încadrate în altă componență de infracțiune, și anume art. 196 alin. (1) Cod penal - cauzarea de prejudicii fără semne de însușire, însă lipsește semnul proporții mari proprietarului. Or, din conținutul declarațiilor părții vătămate Marandici Serghei, rezultă că, suma de 2000 lei, pentru el constituie prejudiciu considerabil, dar nu reprezintă proporții mari, în corespundere cu art. 126 Cod penal. Faptul lipsei de acuzație pentru care să fie prevăzută răspunderea penală, duce la încetarea procesului penal, conform art. 285, 275 pct. 9) Cod procedură penală - există alte circumstanțe, care exclud urmărirea și răspunderea penală.

În altă ordine de idei, instanța de apel a reținut că, învinuirea înaintată inculpatului Cicora Vitalie este contradictorie, or, în ordonanța de învinuire este incriminat semnul calificativ falsificarea actului lucrărilor executate nr. 127 din 11.06.2016, însă prin ordonanța procurorului se încetează urmărirea penală pe art. 361 Cod penal, fapt ce denotă despre încălcarea principiului preeminenței dreptului, care include principiul legalității, delictelor și pedepselor și principiul inadmisibilității aplicării extensive a legii penale în detrimentul persoanei, în special, prin analogie.

În aceste circumstanțe, instanța de apel a constatat că, în acțiunile lui Cicora Vitalie lipsește latura obiectivă a infracțiunii de escrocherie, deoarece ultimul nu a însușit ilegal, prin înșelăciune și abuz de încredere mijloacele bănești ale părții vătămate Marandici Serghei, deoarece ultimul a indicat că, cunoștea ce sumă de bani urma să achite, nu i s-au cauzat prejudicii materiale ca urmare a acestor acțiuni, nu se consideră parte vătămată și nu are careva pretenții, precum și latura subiectivă a infracțiunii de escrocherie, deoarece acțiunile inculpatului n-au fost îndreptate în mod direct sau indirect la comiterea unei infracțiuni, în special a escrocheriei, respectiv n-a dobândit ilicit bani de la partea vătămată.

Cercetând materialele dosarului penal, instanța de apel a apreciat că, relațiile apărute între Cicora Vitalie și Marandici Serghei poartă un caracter de ordin civil, care urmau a fi soluționate în instanța de drept civil.

În baza celor relatate, instanța de apel a constatat că, în acțiunile inculpatului Cicora Vitalie nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de escrocherie.

10. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror, prin care solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului invocă:

- instanța de apel, s-a expus nemotivat, nesigur și contradictoriu asupra argumentelor părții apărării despre aprecierea greșită de către instanța de fond a probelor administrate de către partea acuzării, nulitatea unor probe și respectiv asupra soluției de achitare a inculpatului Cicora Vitalie de sub învinuirea de săvârșire a infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal;

- instanța de apel a constatat contradictoriu identitatea temeiului de drept pus la baza soluției de achitare a inculpatului Cicora V.;

- instanța de apel a ignorat regulile privind modalitatea de întocmire a sentinței/deciziei de achitare;

- instanța de apel s-a expus neargumentat asupra motivelor invocate de către inculpat și avocat în cererea de apel, aceasta în condițiile în care nu a combătut fiecare dintre argumentele invocate de către instanța de fond la darea soluției de condamnare a inculpatului Cicora Vitalie, astfel încât un observator independent să se poată convinge de faptul că, soluția instanței, din perspectiva argumentelor ei, relevă adevărul obiectiv;

- probe ce nu sunt afectate de vicii procedurale dovedesc că, anume inculpatul a săvârșit infracțiunea de escrocherie, incriminată de către procuror la etapa urmăririi penale și reținute în sarcina sa de către instanța de fond;

- instanța de apel a apreciat distorsionat declarațiile părții vătămate Marandici Nicolae, reținând la pct.6.5.3 a deciziei că, partea vătămată cunoștea costul contractului și că, a fost de acord să-l achite. Mai mult, insistă instanța de apel că părții vătămate Marandici Nicolae nu i s-ar fi cauzat nici un prejudiciu și că acesta nu ar fi fost indus în eroare de către Cicora Vitalie, la efectuarea plății;

- instanța de apel nu a indicat însă, dacă partea vătămată Marandici Nicolae a cunoscut despre valoarea reală a tranzacției încheiate cu SRL „Andix”, or, acest aspect este important pentru a se determina dacă a existat sau nu elementul de înșelăciune, în acțiunile inculpatului Cicora Vitalie;

- este greșită constatarea instanței de apel, potrivit căreia inculpatul Cicora Vitalie ar fi fost îndreptățit de a solicita de la partea vătămată Marandici Nicolae o sumă excedentară de bani (pentru efectuarea lucrărilor care de fapt costă mai puțin) urmare a efectuării unor prestații din timpul său liber. Această constatare contravine explicit declarațiilor părții vătămate Marandici Nicolae, care a insistat că, Cicora Vitalie nu a efectuat alte lucrări decât cele specificate în contract;

- deși declarațiile inculpatului Cicora Vitalie la acest compartiment se contrazic vădit cu declarațiile părții vătămate Marandici Nicolae, instanța de apel nu a explicat în partea descriptivă a deciziei dacă le apreciază sau nu critic;

- instanța de apel nu se expune nici despre utilitatea, relevanța și admisibilitatea declarațiilor părții vătămate;

- deși insistă că, componența de infracțiune prevăzută la art. 190 Cod penal, presupune că dobândirea bunului proprietarului ar trebui să fie ilicită, reține în același timp că, partea acuzării nu a dovedit faptul că, plata a fost însușită de către inculpat de la partea vătămată și că plata respectivă ar fi fost însușită ilicit;

- în condițiile în care inculpatul Cicora Vitalie primește efectiv de la partea vătămată Marandici Nicolae suma de 11 950 lei, dar varsă în contabilitatea SRL „Andix” suma de doar 9820 lei, ar trebui să constate că, excedentul bănesc primit de la partea vătămată, în sumă de 2 130 lei, a fost trecut în patrimoniul inculpatului Cicora Vitalie;

- din actele cauzei penale, nu rezultă faptul că, Cicora Vitalie ar fi făcut careva prestații suplimentare din nume și cont propriu, ce ar fi justificat primirea excedentului bănesc;

- faptul că partea vătămată Marandici Nicolae nu se mai consideră prejudiciat nu trebuia interpretat în sensul lipsei elementului material al laturii obiective a componenței de infracțiune, atitudinea părții vătămate Marandici Nicolae fiind pe deplin explicabil, aceasta în condițiile în care dânsul a primit de la SRL „Andix” suma de 2 130 lei, pe care a achitat-o excedentar lui Cicora Vitalie, fapt confirmat de către partea vătămată, atât la etapa urmăririi penale, cât și în fața primei instanțe;

- infracțiunea de escrocherie nu a fost decriminalizată prin modificările operate în art. 190 Cod penal, în vigoare din 17 august 2018;

- instanța de apel și-a argumentat distorsionat decizia, invocând motive ce se referă la temeiurile de achitare a inculpatului Cicora V., cât și la cele de încetare a procesului penal;

- probele administrate de către partea acuzării demonstrează că, suma de 2 130 lei, plătită excedentar de către partea vătămată Marandici Nicolae, a devenit parte a patrimoniului inculpatului Cicora Vitalie;

- partea acuzării obiectează și asupra argumentului instanței de apel potrivit căruia învinuirea înaintată inculpatului Cicora Vitalie, ar fi contradictorie;

- organul de urmărire penală corect a utilizat în ordonanța de punere sub învinuire a inculpatului Cicora Vitalie, noțiunea de falsificare a actului, or, din actele cauzei penale rezultă că, inculpatul Cicora Vitalie a prezentat părții vătămate Marandici Nicolae actul lucrărilor efectuate, anexă la contractul nr.127 din 11 iunie 2016, care este în mod categoric și explicit diferit de actul prezentat de către acesta în contabilitatea SRL „ANDIX”;

- instanța de apel nu a indicat învinuirea pe baza căreia cauza penală în privința inculpatului Cicora Vitalie a fost trimisă în judecată;

- instanța de apel a introdus în decizia de achitare formulări ce pun la îndoială temeiul pus la baza achitării inculpatului Cicora Vitalie, că instanța de apel a motivat contradictoriu soluția adoptată, delimitându-se de conținutul probelor administrate de către partea acuzării, în sprijinul soluției de constatare a vinovăției acestuia;

- instanța de apel a ignorat prevederile art. 414, 417 Cod de procedură penală, a adoptat o hotărâre neîntemeiată, în partea ce ține de argumentarea soluției și întocmirea actelor oficiale, motiv pentru care decizia instanței de apel urmează a fi casată total.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

11. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, inculpatul și avocatul acestuia, Procopciuc A. depun referință privind opinia asupra recursului declarat, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece instanța de apel corect a apreciat și a pus la baza soluției, doar acele probe, ce au fost prezentate de acuzatorul de stat în ședințele de judecată. Instanța de apel motivat și suficient și-a întemeiat soluția de achitare.

12. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că, acesta urmează a fi admis, cu casarea totală a deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În această ordine de idei, rațiunea și finalitatea exercitării căii de atac, în particular avându-se în vedere recursul ordinar, rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanța ierarhic inferioară la etapa precedentă de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator.

Soluția instanței de recurs se fundamentează, în drept, pe prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, potrivit cărora judecând recursul instanța este în drept să-l admită, cu casarea totală a hotărârii atacate și cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, când eroarea admisă nu poate fi corectată la această etapă a procedurilor.

Prin urmare, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze total, atunci când se constată admiterea erorilor de drept, de natură să afecteze echitatea desfășurării procesului și care au avut drept consecință adoptarea unei hotărâri contradictorii și nemotivate.

Totodată, Colegiul evidențiază și prevederile art. 414 Cod de procedură penală, în care se stipulează asupra căror chestiuni de fapt și de drept urmează să se expună instanța, la etapa judecării cauzei în procedura de apel.

În particular, la chestiunile de fapt se atribuie următoarele aspecte: dacă fapta reținută a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă, dacă există circumstanțe atenuante și agravante, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care urmează să le soluționeze instanța de apel, acestea sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual sau penal au fost corect aplicate.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate supra, hotărârea instanței de apel urmează a fi desființată, cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Relevant este de specificat în acest context că, hotărârea instanței de apel, potrivit art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, trebuie să cuprindă, printre altele, temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Deci, fiind investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, urma să expună în hotărârea adoptată situația de fapt reținută pe baza probatoriului administrat și să formuleze niște concluzii temeinice, cu suport probator, privitor la vinovăția sau nevinovăția inculpaților.

Însă, contrar celor stipulate de legea procesual-penală, în cauza deferită judecării instanța de apel nu a exercitat în deplină măsură aceste atribuții legale reglementate exhaustiv de legislator.

Revenind la textul recursului ordinar declarat de către procuror se constată, că acesta invocă temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, evidențiind faptul că, instanța de apel nu a dat o apreciere cuvenită probelor administrate conform art. 101 Cod de procedură penală, nu și-a motivat decizia suficient, făcând constatări contradictorii, încălcând regulile de

întocmire a hotărârii de achitare, în rezultatul evaluării selective a probelor administrate la caz, instanța de apel greșit l-a achitat pe Cicora V., de învinuirea adusă acestuia.

Verificând criticile expuse de titularul cererii de recurs, în raport cu lucrările cauzei, Colegiul penal lărgit constată că, instanța de apel, judecând apelul nu a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție pripită. În cele din urmă, de către instanța de apel au fost formulate unele concluzii nefondate, iar prin aceasta, *inter alia*, fiind încălcată obligația instanței de motivare a hotărârii judecătorești, care face parte din setul garanțiilor subsecvente procesului echitabil, fapt prin care s-a admis eroarea de drept prescrisă de pct. 6) din art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

Pentru a statua asupra acestei concluzii, Colegiul penal lărgit evidențiază într-un prim aspect faptul, că principala problemă adusă în discuție pe orice cauză penală se referă la vinovăția sau nevinovăția persoanei deferite judecății, în raport cu faptele infracționale imputate acesteia prin rechizitoriu. Prin urmare, atunci când unei persoane i se impută săvârșirea unei fapte penale și i se aduce o acuzație în acest sens, aceasta trebuie să fie bazată pe probe pertinente, veridice și concludente, care ar dovedi, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost comisă anume de inculpat. Pentru a conchide asupra celor expuse, probatoriul administrat în cauză urmează a fi apreciat după intima convingere a judecătorului, care trebuie să se bazeze pe prevederile legii procesual-penale și pe analiza coroborată a tuturor probelor sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Efectuând o analiză textuală a părții motivante a deciziei instanței de apel se deduce, că aceasta nu cuprinde relevarea considerentelor ce ar fi clare și întemeiate legal asupra concluziilor formate în rezultatul verificării sentinței contestate de apelanți, în raport cu motivele invocate și circumstanțele reale ale acestei cauze.

Deci, în speță, este necesar ca în mod judicios, cu o argumentare temeinică și suficientă, să fie rezolvate problemele de drept apărute în cadrul judecării, cu excluderea contradicțiilor și incertitudinilor existente, având în vedere că, lipsa unei motivări corespunzătoare dintr-o hotărâre judecătorească afectează grav echitatea acestei proceduri.

Astfel, verificând asupra principiului respectării normelor de drept procesual menționate, Colegiul constată că, instanța de apel, prin decizia din 27 ianuarie 2021, a casat sentința total, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Cicora V. învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal, a fost achitat în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală - fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În cele din urmă, instanța de apel a opinat, că „...între inculpatul Cicora Vitalie și partea vătămată Marandici Serghei, ca urmare a încheierii contractului nr. 127

privind furnizarea echipamentelor și montarea sistemelor de comunicație cu tensiune joasă, încheiat între SRL „ANDIX” și Marandici Serghei, **s-au format relații civile.**”, indicând și faptul că „...**lipsește latura obiectivă a infracțiunii de escrocherie**, deoarece ultimul nu a însușit ilegal, prin înșelăciune și abuz de încredere mijloacele bănești ale părții vătămate Marandici Serghei, deoarece ultimul a indicat că cunoștea ce sumă de bani urma să achite, nu i s-au cauzat prejudicii materiale ca urmare a acestor acțiuni, nu se consideră parte vătămată și nu are careva pretenții, **precum și latura subiectivă a infracțiunii de escrocherie**, deoarece acțiunile inculpatului n-au fost îndreptate în mod direct sau indirect la comiterea unei infracțiuni, în special a escrocheriei, respectiv n-a dobândit ilicit bani de la partea vătămată.”

În continuare, tot în partea motivată, instanța de apel ajunge la o altă concluzie diametral opusă, menționând, că „**instanța de apel a reținut că, semnele calificative imputate inculpatului prin ordonanța din 21.04.2017, ar fi putea fi încadrate în altă componentă de infracțiune, și anume art. 196 alin. (1) Cod Penal - cauzarea de prejudicii fără semne de însușire, însă lipsește semnul proporții mari proprietarului. Or, din conținutul declarațiilor părții vătămate Marandici Serghei rezultă că suma de 2000 lei pentru el constituie prejudiciu considerabil, dar nu reprezintă proporții mari, în corespundere cu art. 126 Cod Penal. Faptul lipsei de acuzație pentru care să fie prevăzută răspunderea penală duce la încetarea procesului penal, conform art. 285, 275 pct. 9) Cod procedură penală - există alte circumstanțe, care exclud urmărirea și răspunderea penală.**”

Totodată, în susținerea concluziilor privind achitarea inculpatului, instanța de apel a mai menționat, că: „... învinuirea înaintată inculpatului Cicora Vitalie este contradictorie, or, în ordonanța de învinuire este incriminat semnul calificativ falsificarea actului lucrărilor executate nr. 127 din 11.06.2016, însă prin ordonanța procurorului se încetează urmărirea penală pe art. 361 Cod penal,...”, fără a verifica existența la materialele cauzei a unei astfel de ordonanțe.

Deci, reieșind din concluziile expuse mai sus, de către instanța de apel în motivarea soluției adoptate, Colegiul penal lărgit constată că, acestea sunt contradictorii, **adică pe de o parte, se reține că între inculpat și partea vătămată sunt relații civile, în acțiunile inculpatului lipsind latura obiectivă și subiectivă și că părții vătămate nu i s-au cauzat prejudicii materiale și nu se consideră parte vătămată, iar pe de altă parte se statuează de către aceeași instanță, că, din conținutul declarațiilor părții vătămate Marandici Serghei rezultă că, suma de 2000 lei pentru el constituie prejudiciu considerabil, dar nu reprezintă proporții mari, iar faptul lipsei de acuzație pentru care să fie prevăzută răspunderea penală duce la încetarea procesului penal, după care tot în motivarea soluției, instanța de apel stabilește și faptul că învinuirea înaintată este contradictorie.**

Astfel, Colegiul penal lărgit apreciază concluziile instanței de apel menționate supra, ca fiind confuze și care nu se conciliază reciproc.

Alt aspect ce necesită a fi nominalizat la analiza hotărârii contestate, este faptul că, deși în partea dispozitivă a deciziei, *inculpatul este achitat, deoarece fapta*

acestui nu întrunește elementele infracțiunii, însă în partea descriptivă a deciziei, instanța de apel indică concluzii din care rezultă și motive de încetare a procesului penal, respectiv decizia instanței de apel conține concluzii divergente.

Deci, Colegiul observă o inadvertență în stabilirea tipului deciziei emisă în privința învinuirii înaintate inculpatului Cicora V., în baza art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal, fiind constatate în decizie concluzii de achitare a inculpatului Cicora V., cât și de încetare a procesului penal, contrar prevederilor art. 384 alin. (1) Cod de procedură penală, care prevede că „*Instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal.*”

Astfel, instanța de recurs atestă că, menționarea concomitentă a concluziilor, de achitare și de încetare, care se exclud una pe alta, în aceeași hotărâre judecătorească, este o eroare de procedură, fapt ce în viziunea Colegiului, semnalează prezența temeiului pentru recurs „motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii”, care este prevăzută la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

De asemenea, în argumentarea soluției privind achitarea inculpatului Cicora V., instanța de apel descriind probele, a reținut conținutul declarațiilor inculpatului și declarațiile selective ale părții vătămate menținând că, „*Or, instanța de apel apreciind în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod procedură penală, declarațiile părții vătămate Marandici Serghei, a reținut că ultimul nu a declarat că a fost înșelat, deoarece cunoștea ce sumă de bani urma să achite, totodată, ultimul a indicat că nu i s-au cauzat prejudicii materiale ca urmare a acestor acțiuni și nu se consideră parte vătămată.” La fel, instanța de apel reține că, partea vătămată Marandici Serghei s-a adresat la oficiul SRL „Andix” din mun. Bălți, deoarece au apărut careva defecte la sistemul instalat și nu nemijlocit de a contesta acțiunile lui Cicora Vitalie, deci, partea vătămată nu a fost indusă în eroare prin acțiunile inculpatului, bunurile acestuia nu au fost însușite în mod ilicit de către inculpat, or, inculpatul a executat volumul de lucrări care au fost angajate prin contract, inclusiv din timpul său liber, iar partea vătămată a consimțit să achite pentru serviciile prestate suma de 11 950 lei.”*

Astfel, Colegiul constată că, din declarațiile tuturor părților audiate și materialele cauzei descrise în decizie, instanța de apel a analizat și a apreciat doar declarațiile inculpatului și cele selective ale părții vătămate, fără a evalua celelalte probe și fără a efectua o analiză a acestora, cu aprecierea fiecărei probe în parte, cu expunerea asupra admisibilității sau inadmisibilității probei, ignorând totalmente probele administrate la caz, precum și în instanța de apel. Într-o hotărâre este necesar nu numai de a reda declarațiile participanților la proces, dar și de a expune esența acestor depoziții și legătura lor cu conținutul altor probe care în ansamblu confirmă sau infirmă o circumstanță pe cauză, de a argumenta de ce unele probe sunt admise, iar altele respinse.

La acest capitol Colegiul remarcă că, în instanțele de fond au fost examinate următoarele probe și anume:

- declarațiile părții vătămate Marandici S., care a menționat că, la ferma de păsări din s. Xxxxx r-nul Xxxxx s-a prezentat reprezentantul SRL „Andix”, Cicora V., care a întocmit devizul de cheltuieli, în sumă de 11 950 lei. Cu alți reprezentanți ai întreprinderii, decât cu Cicora V., nu a interacționat. Peste o săptămână, la ferma de păsări s-a prezentat Cicora V., care a efectuat lucrările necesare, în aceeași zi a semnat actul lucrărilor efectuate în două exemplare. **Ulterior în timpul discuției cu managerul Guivan A. a înțeles că, de facto, valoarea contractului a constituit suma de 9820 lei. După aceasta, SRL „Andix”, i-a restituit suma de 2130 lei. Nu a solicitat lui Cicora V. urgentarea lucrărilor și nu a discutat cu el despre cheltuieli suplimentare;**

-procesul-verbal de ridicare din 11.10.2016, în cadrul căruia a fost fixat faptul că, **de la Marandici Serghei a fost ridicat contractul nr. 127 din 09.06.2016 și actul de efectuare a lucrărilor nr. 127 din 11.06.2016**, în cadrul căruia a fost indicată suma totală spre plată de **11 950 lei**;

-procesul-verbal de ridicare din 17.05.2017, în cadrul căruia a fost fixat faptul că, la întreprinderea SRL „Andix” a fost ridicat **actul de efectuare a lucrărilor nr. 127 din 11.06.2016**, în cadrul căruia a fost indicată suma totală către plată de **9 820 lei**.

Astfel, Colegiul penal lărgit constată că, instanța de apel nu a luat în considerație aceste probe prezentate de către partea acuzării, apreciind prioritar declarațiile inculpatului, care are dreptul de a nu se autoincrimina, și cele selective ale părții vătămate, fără o evaluare în cumul a acestora și fără să motiveze admiterea unor probe sau respingerea altora și fără a verifica dacă partea vătămată, la momentul încheierii contractului, a cunoscut despre valoarea reală a tranzacției încheiate cu SRL „Andix” și dacă a existat elementul de înșelăciune în acțiunile inculpatului.

Totodată, Colegiul penal lărgit reține că, instanță de apel a menționat pripit că, *“În altă ordine de idei, Colegiul penal atestă, că, învinuirea înaintată inculpatului Cicora Vitalie este contradictorie, or, în ordonanța de învinuire este incriminat semnul calificativ falsificarea actului lucrărilor executate nr. 127 din 11.06.2016, însă prin ordonanța procurorului se încetează urmărirea penală pe art. 361 Cod penal, fapt ce denotă despre încălcarea principiului preeminenței dreptului, care include principiul legalității, delictelor și pedepselor și principiul inadmisibilității aplicării extensive a legii penale în detrimentul persoanei, în special, prin analogie.”* fără a lua în considerație faptul că, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 190 Cod penal, folosirea documentului fals, constituie una din modalitățile înșelăciunii și fără a ține cont că, la materialele cauzei nu există o ordonanță de încetare a urmăririi penale pe art. 361 Cod penal, cauza penală a fost pornită în baza art. 190 și 361 Cod penal, ulterior învinuirea a fost înaintată lui Cicora V. doar în baza art. 190 Cod penal.

Astfel, reieșind din probele puse la baza achitării inculpatului Cicora V. în baza art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal, fără a fi combătute în urma analizei în raport cu alte probe, în viziunea Colegiului, concluziile instanței de apel despre

achitarea inculpatului, pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii, sunt incerte, lăsând loc de interpretări.

Astfel, Colegiul conchide că, instanța de apel, ignorând un cumul de probe administrate la dosar, a admis și a apreciat prioritar numai declarațiile inculpatului și cele selective ale părții vătămate, care și au fost puse la baza hotărârii de achitare în privința lui Cicora V., fără o analiză în cumul a tuturor probelor prezentate de părți, neilucidând faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date.

În opinia instanței de recurs, instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, fiind prezentă discrepanța între cele reținute de instanța de apel și conținutul real al probelor, ignorarea unor aspecte evidente, ce au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii nemotivate.

Rezumând cele menționate, Colegiul constată că, instanța de apel urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și în concluziile sale să motiveze admiterea unor probe sau respingerea altora (art. 394 alin. (1) pct. 2 Cod de procedură penală). Contrar acestor stricte prevederi legale instanța de apel apreciat selectiv probele, fără să le evalueze pe fiecare în parte, ulterior pe toate în cumul și să se expună asupra admisibilității sau inadmisibilității lor, expunând temeiul respectiv și argumentând clar concluziile în decizia adoptată.

Din considerentele expuse, Colegiul penal statuează, că decizia instanței de apel în cauza dată, este afectată de insuficiență și contradicții în partea motivării soluției adoptate, ceea ce este incident cazului de casare invocat în speță și prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, iar erorile admise de către instanța de apel nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs, deoarece instanța de recurs nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza și a se pronunța asupra legalității sentinței, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesuale-penale la pronunțarea hotărârii judecătorești.

În asemenea condiții, instanța de recurs conchide de a admite recursul ordinar declarat la caz, iar decizia instanței de apel urmează a fi casată total, cu remiterea cauzei în instanța de apel la rejudecare, în alt complet de judecători.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia: să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra motivelor esențiale invocate în cererile de apel; să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea o evaluare convenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date;

să-și argumenteze clar concluziile în decizia adoptată, respectiv în caz de adoptare a unei concluzii de vinovăție sau nevinovăție a inculpatului, să emită o soluție clară, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, precum și de practica relevantă a CtEDO, și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

13. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Popov Oleg, se casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 ianuarie 2021, în cauza penală privindu-l pe **Cicora Vitalie Xxxxx**, și se dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la data de 29 iulie 2021.

Președinte

Toma Nadejda

Judecător

Cobzac Elena

Judecător

Timofti Vladimir

Judecător

Țurcan Anatolie

Judecător

Boico Victor